

at der virkelig var et Slags Mellemværende, idet han forskaaned andre for at nævne Begivenheden med „Alfa“. Den højtærede Minister har altsaa paa et Aktieselskabs Vegne som Medlem af dets Bestyrelse (*Handelsministeren* [Slebsager]: Jeg var ikke Medlem af dets Bestyrelse) . . . saa paa Bestyrelsens Vegne, paa Formandens Vegne, altsaa som Bud for vedkommende Aktieselskab, henvendt sig til Bankinspektøren, som havde indtaget det Standpunkt, da der laa nogle „Alfa“-Aktier rundt omkring i forskellige Banker, som man ikke vurderede ret højt, at nægte Bankerne Tilladelse til at føre dem op til den Kurs, de vilde opføre dem til. Med dette Skøn, som altsaa var Embedsmandens bedste Skøn over, hvad han kunde forsvare at lade disse Aktier opføre til, mødte Handelsministeren hos Bankinspektøren og forsøgte at faa ham til at forandre det, paa Aktieselskabets Vegne, ikke fordi han var oprørt, ikke fordi han følte, at Embedsmanden her gik galt i Byen, nej, fordi Aktieselskabet var pinlig berørt ved, at dets Aktier ikke vurderedes højt nok ved Bankernes Ansættelse. Jeg synes, at det var et meget kompromitterende Afsnit, den højtærede Minister her fremkom med, at han virkelig har forsøgt en saadan Henvendelse til den Bankinspektør, han nu for nogle Dage siden afskedigede.

Den højtærede Minister svarede paa Spørgsmaalet om, hvad den tidligere Landstingsmand Edvard Brandes maatte have ment med Bemærkningerne i en Artikel i „Politiken“, at han ikke kunde huske nogen Sinde at have skrevet paa en Veksel. Jeg erkender, at det er forskelligt, hvad Folk kan huske; jeg skal selvfølgelig ikke fordybe mig i denne Sag, men jeg har ogsaa hørt Historier; den Historie, som Ministeren fortalte om de 100 000 Kr., har jeg ikke hørt, det var sikkert et andet Beløb, der var Tale om. Naar jeg nu siger til den højtærede Minister, om det ikke var saadan, at der var en Veksel i en Bank, som Bankinspektøren sagde, han ikke kunde anerkende, fordi den manglede Sikkerhed, og der derefter skaffedes en Kaution, kan saa den højtærede Minister ikke bedre huske, hvordan det er gaaet til?

Jeg kan altsaa ikke, efter hvad der er kommet frem, anerkende, at der er givet en tilstrækkelig fyldestgørende Begrundelse for denne Afskedigelse, og jeg skal derfor, da ingen anden har villet stille nogen Dagsorden, hvad jeg havde ventet, at det konservative Folkeparti havde maattet gøre i

Henhold til sin Presses Optræden, en Dagsorden, som de sikkert maatte have gjort skarpere, end jeg havde i Sinde at gøre, tillade mig at fremsætte følgende Dagsorden:

„Idet Folketinget ikke kan anse Handelsministerens Begrundelse for den omhandlede Afskedigelse for fyldestgørende, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsorden:

„Idet Folketinget ikke kan anse Handelsministerens Begrundelse for den omhandlede Afskedigelse for fyldestgørende, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Det er altsaa om denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen, at Forhandlingen nu drejer sig. Handelsministeren har Ordet.

Handelsministeren (*Slebsager*): Jeg maa maaske blot lige have Lov til at sige som Svar til det ærede Medlem Hr. Stauning paa de Bemærkninger, han fremsatte til mig nu sidst, hvori han igen insinuerede om en Veksel, at mit Navn findes ikke paa nogen Veksel, og jeg har aldrig nogen Sinde haft nogen som helst Samtale med Bankinspektøren om nogen Art af Veksler.

Ordføreren for Forespørgerne (*Stauning*): Jeg ved intet om og har ikke sagt, at der har været . . . (Stemmer: Jo! Jo!) . . . Har De Tid at vente? Jeg har god Tid. Jeg har ikke antydnet noget om, at der har været nogen Samtale om en Vekselsag mellem Bankinspektøren og Handelsministeren. Jeg har sagt, at der i en Bank forefandtes et Papir, som Bankinspektøren ikke vilde tage gyldigt for de Penge, der var Tale om, hvorefter den højtærede Handelsminister maatte skaffe en Kaution.

Handelsministeren (*Slebsager*): Det er mig fuldkommen ubekendt alt det, det ærede Medlem her fremfører, og det forbauser mig, at det ærede Medlem som Fører for et Parti vil komme her i Rigsdagen og overfor en Minister, overfor en Rigsdagskollega fremdrage den Slags Forhold, der er saa fuldstændig uden Bund i Virkeligheden. Hvis det skal blive Skik, bliver det jo næsten umuligt for en hæderlig Mand fremtidig at have med offentlig Virksomhed at gøre.